

LETICIA SIERRA

ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ

μετάφραση
Ττίνα Σπερελάκη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στην οικογένειά μου, τον θησαυρό μου, και ιδιαίτερα:
στην κόρη μου Σοφία, που με ενέπνευσε·
στους γονείς μου Μαρία Χεσούς και Μιγκέλ,
που πίστεψαν σ' εμένα· στον σύζυγό μου Μάγερ,
που με στήριξε ανεπιφύλακτα· στη νονά μου Τιτί,
γι' αυτό που είναι και για την παρουσία της.
Σας αγαπώ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Τα μέρη και τα πρόσωπα που εμφανίζονται σ' αυτό το βιβλίο, όπως και τα γεγονότα, δεν βασίζονται στην πραγματικότητα. Παρόλο που κάποια πρόσωπα και κάποια μέρη είναι εμπνευσμένα, ποιητική αδεία, από αληθινά, η ιστορία στο σύνολό της αποτελεί καρπό της φαντασίας της συγγραφέως και οι συμπεριφορές, οι τρόποι και οι απόψεις που απαντούν σ' αυτές τις σελίδες δεν μπορούν να αποδοθούν σε κανένα πρόσωπο, εν ζωή ή μη.

Κατά συνέπεια, οποιαδήποτε ομοιότητα με την πραγματικότητα είναι απλώς συμπτωματική.

«Η εξημέρωση του ζώου που όλοι κρύβουμε μέσα μας αποτελεί βασικό κομμάτι του πεπρωμένου μας και ο πιο λογικός τρόπος για να το πετύχουμε είναι να του δίνουμε να τρώει...»

LUIS MATEO DÍEZ, *El expediente del naufrago*

«[...] κάναμε και μεγάλα λάθη, αλλά πάντα ξέραμε ότι υπήρχε μια γραμμή, ένα όριο που δεν έπρεπε να το περάσουμε. Ποτέ. Γιατί αν περνούσαμε αυτό το όριο, θα παύαμε να είμαστε άνθρωποι και θα γινόμαστε ζώα».

ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΜΙΛΛΕΡΙ, *Εκδρομή στο Τίνταρι*

Πέμπτη 15 Ιουνίου 2017

Η ΓΟΥΑΔΑΛΟΥΠΕ ΟΛΙΒΕΪΡΑ δεν είχε και πολλή όρεξη. Περρασμένα μεσάνυχτα κι εκείνη περπατούσε βιαστικά στους έρημους δρόμους της βιομηχανικής ζώνης και συλλογιζόταν πόσο ελάχιστα παραγωγική είχε αποδειχτεί τελικά η βραδιά.

Δεν ήταν πια κοριτσάκι. Το σώμα της ήταν ακόμα ελκυστικό, αλλά τα σαράντα οχτώ χρόνια της είχαν αρχίσει να αφήνουν τα σημάδια τους. Ήταν μεγάλη πια γι' αυτή τη δουλειά. Μόλις πριν από λίγο καιρό θα της φαινόταν αδιανόητο να γυρίσει στο σπίτι προτού χαράξει.

Τώρα ήταν απλώς χάσιμο χρόνου να κάνει υπομονή πέρα από τις τρεις το πρωί.

Οι άντρες ήθελαν φρέσκο πράμα. Όταν ήταν να πληρώσουν, διάλεγαν το καλύτερο. Η Κλαρίσα, όπως την ήξεραν οι τακτικοί πελάτες της, δεν βρισκόταν πλέον ανάμεσα στα εμπορεύματα πρώτης κατηγορίας. Είχε συναίσθηση της κατάστασης, αλλά δεν λυπόταν τον εαυτό της. Προτιμούσε να είναι πρακτική.

Σταμάτησε για να κοιταχτεί στην τζαμαρία ενός κτιρίου. Η αντανάκλαση της επέστρεψε την εικόνα μιας γυναίκας ελκυστικής, με μακριά μαύρα μαλλιά, λευκό δέρμα,

ντυμένης με στενό τζιν και ένα βαμβακερό, μάλλον αποκαλυπτικό μπλουζάκι, που τόνιζε το πλούσιο μπούστο της. Της άρεσε αυτό που έβλεπε. Ήταν ευχαριστημένη με το παρουσιαστικό της, ιδιαίτερα με τις καμπύλες της. Πολλά αντρικά κεφάλια εξακολουθούσαν να γυρίζουν στο πέρασμά της. Για επαγγελματίας όμως ήταν μεγάλη. Αναστέναζε και τάχυνε το βήμα της.

Είχε λίγους πελάτες, που όμως ήταν σταθεροί και πιστοί. Προτιμούσαν την εμπειρία της Κλαρίσα από έναν σφιχτό και νεανικό, αλλά άπειρο πισινό. Επιπλέον, ήταν καλόβολοι και γρήγορα πιστόλια. Σχετικά εύκολα λεφτά. Εκείνο το βράδυ όμως δύο απ' αυτούς δεν είχαν εμφανιστεί κι έτσι είχε τελειώσει νωρίτερα.

Έσφιξε πάνω της την πλεχτή ζακέτα της. Μπορεί να ήταν μέσα Ιουνίου, αλλά εκείνη την ώρα φυσούσε ένα αεράκι που την έκανε να ριγήσει.

Διέσχισε βιαστικά τον κεντρικό δρόμο της περιοχής. Ήταν έρημος και κακοφωτισμένος. Εκείνα τα τακούνια την πέθαιναν. Έπρεπε να 'χε καλέσει ταξί, αλλά, αν υπολόγιζε και το κόστος του δωματίου και την προμήθεια του Χερμάν, θα της ερχόταν μία η άλλη. Όχι, θα πήγαινε με τα πόδια. Η βραδιά ήταν γλυκιά, γεμάτη αστέρια. Άλλωστε το σπίτι της βρισκόταν στην αρχή της Νορένια, όχι μακριά από εκεί. Είχε ανάγκη λίγο χρόνο για να σκεφτεί. Να αναλογιστεί το μέλλον της. Ίσως είχε φτάσει πια η στιγμή να τα παρατήσει.

Έπρεπε να εξετάσει τις επιλογές που είχε πέρα από το Λα Παράδα.

Η Γουαδαλούπε κοντοστάθηκε και τέντωσε τ' αφτιά της. Ναι. Ήταν θόρυβος αυτοκινήτου. Πρόφτασε να δει το πίσω μέρος ενός οχήματος που μόλις είχε βγει, ντεραπάροντας,

από έναν πλαϊνό δρόμο, μπαίνοντας στον κεντρικό με κατεύθυνση προς τον αυτοκινητόδρομο. Έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Σαν ψυχή που την κυνηγάει ο διάβολος, σκέφτηκε.

Έστριψε στην οδό απ' όπου είχε εμφανιστεί το αυτοκίνητο. Έτσι έκοβε δρόμο για το σπίτι της. Τάχυνε το βήμα της. Η ιδέα ενός ζεστού μπάνιου προτού πέσει στο κρεβάτι έκανε τη Γουαδαλούπε να χαμογελάσει με ικανοποίηση για πρώτη φορά εκείνη τη νύχτα.

Δεν είχε περπατήσει ούτε πέντε λεπτά όταν της φάνηκε πως είδε κάτι πεταμένο στην άκρη του δρόμου. Έμοιαζε με μεγάλο τσουβάλι και έφραζε σχεδόν όλο το πεζοδρόμιο. Βρισκόταν ακριβώς κάτω από έναν στύλο, που έριχνε ένα αμυδρό ασπριδερό φως πάνω στον παράξενο όγκο.

Όταν πλησίασε, η Γουαδαλούπε κοκάλωσε. Χρειάστηκε να ακουμπήσει πάνω στον στύλο για να μη σωριαστεί λιπόθυμη. Τα μάτια της θόλωσαν και, παρόλο που ήθελε να ουρλιάξει και να το βάλει στα πόδια, έστεκε εκεί, παράλυτη από τον τρόμο. Αυτό που έμοιαζε με σακί ήταν στην πραγματικότητα το ακίνητο σώμα ενός ημίγυμνου, αιμόφυρτου άντρα.

Με χέρια που έτρεμαν έβγαλε το κινητό της και κάλεσε το 112.

Ωρες αργότερα δήλωσε πως δεν θυμόταν να έχει κάνει εκείνο το τηλεφώνημα· δεν θυμόταν ούτε πώς είχε φτάσει, ξυπόλυτη και ξεφωνίζοντας, μέχρι τον κεντρικό αυτοκινητόδρομο, στο σημείο όπου τη βρήκαν οι πρώτες ομάδες της αστυνομίας πριν φτάσουν στον μακάβριο τόπο του εγκλήματος.

Ο ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΓΡΑΝΑΔΟΣ καθάρισε το στόμα του με την ανάστροφη της παλάμης του. Ανακατευόταν. Κάθισε στις φτέρνες του, εξαντλημένος. Τα πόδια του έτρεμαν και αισθανόταν αδυναμία. Έπασε το κεφάλι του σε μια προσπάθεια να συγκρατήσει το έντονο σφυροκόπημα του αίματος που του τριβέλιζε το μυαλό.

Είχε λερώσει τις μπότες του με εμετό. Του ήρθε κι άλλη αναούλα. Αισθάνθηκε στο στόμα του την πικρή γεύση της χολής. Είχε ξεράσει μέχρι και το γάλα της μάνας του. Ένωθε τόσο άσχημα, που η παρουσία του ιατροδικαστή και της δικαστικής υπηρεσίας οι οποίοι ανέλαβαν την υπόθεση τον έκανε να χαίρεται.

Ήταν ο πρώτος που είχε φτάσει στη βιομηχανική ζώνη Λα Μπαρέδα στη Νορένια. Όταν έλαβαν το σήμα για την ύπαρξη τραυματία στην περιοχή, είχε μπει μαζί με τον συνάδελφό του στο περιπολικό και είχαν ξεκινήσει πατημένοι. Τώρα ήταν τρεις το πρωί.

Λίγα μέτρα προτού φτάσουν στον τόπο του εγκλήματος είχαν πέσει πάνω σε μια γυναίκα που έτρεχε ξυπόλυτη στην άκρη του δρόμου. Ξεφώνιζε απεγνωσμένα, σαν πληγωμένο ζώο.

Είχαν σταματήσει για να τη βοηθήσουν.

«Είναι νεκρός, είναι νεκρός!» ούρλιαζε πανικόβλητη.

Βγήκαν από το αυτοκίνητο και την πλησίασαν. Ήταν κατατρομαγμένη. Προσπάθησαν και οι δύο μαζί να τη συνεφέρουν.

«Ηρεμήστε, κυρία. Είστε καλά; Είστε τραυματισμένη;»

«Είναι νεκρός!»

«Ποιος είναι νεκρός;»

«Είναι νεκρός!»

Η γυναίκα κατέρρευσε. Έκλαιγε, βογκούσε και έτρεμε χωρίς σταματημό.

Βρισκόταν σε κατάσταση σοκ.

Την έβαλαν με προσοχή στο αυτοκίνητο και μπήκαν στη βιομηχανική ζώνη. Η κεντρική λεωφόρος ήταν άδεια. Έστριψαν σε έναν από τους πλαϊνούς δρόμους και τότε το είδαν: ένα σώμα σωριασμένο κατάχαμα. Η γυναίκα, κουλουριασμένη στο πίσω κάθισμα, εξακολουθούσε να κλαίει.

«Κάλεσε ένα ασθενοφόρο. Τα πράγματα δεν φαίνονται καλά», είπε ο αστυνομικός της Δημόσιας Ασφάλειας στον συνάδελφό του.

Ο Γρανάδος βγήκε από το περιπολικό και πλησίασε το σώμα. Μόλις το είδε, κατάλαβε ότι το ασθενοφόρο δεν μπορούσε να προσφέρει πια τίποτα σ' εκείνο τον άνθρωπο. Και αμέσως ανακατεύτηκε.

Το σώμα ήταν πεσμένο ανάσκελα πάνω σε μια μεγάλη λίμνη αίματος. Το παντελόνι και το εσώρουχο, κατεβασμένα στο ύψος των μηρών, άφηναν ξεσκεπάστη, με τρόπο ειδηχθή, την ξεσκισμένη σάρκα εκεί όπου προηγουμένως υπήρχαν τα γεννητικά όργανα.

Το πουκάμισο ήταν ανεβασμένο πάνω απ' τον αφαλό-

τα μπράτσα τοποθετημένα σε σχήμα σταυρού με τις παλάμες προς τα πάνω· το κεφάλι ελαφρά γυρισμένο προς το πλάι· τα μάτια ανοιχτά, το βλέμμα χαμένο· το στόμα έχασκε σε έναν αλλόκοτο μορφασμό, καθώς το σαγόνι ήταν εξαρθρωμένο κι από μέσα ξεπρόβαλε ένα μέρος των οργάνων και του πέους.

Τότε ήταν που έκανε εμετό. Συνέχισε ακόμα και όταν ήρθε το ασθενοφόρο, μια ομάδα της Δικαστικής Αστυνομίας και δύο του Εγκληματολογικού, η δικαστίνα υπηρεσίας με τον γραμματέα της και ο ιατροδικαστής.

Μία ώρα αργότερα κι ακόμα δεν αισθανόταν καλύτερα.

Είχαν αποκλείσει την περιοχή: Μια πρώτη ζώνη είχε δημιουργηθεί γύρω από το πτώμα, το οποίο εξέταζε τώρα γονατισμένος ο ιατροδικαστής, ενώ η δικαστίνα έδινε εντολές και ο γραμματέας κρατούσε σημειώσεις, και μια άλλη ζώνη εξεταζόταν τώρα από τη Δικαστική Αστυνομία.

Ο Γρανάδος βρισκόταν έξω και από τις δύο αυτές περιμέτρους προσπαθώντας να συνέλθει. Ήταν δέκα χρόνια στο Σώμα Εθνικής Αστυνομίας στην Πόλα δε Σιέρο. Η πιο κοντινή επαφή του με τον θάνατο ήταν μια βραδιά που είχαν βρει το άψυχο σώμα μιας νεαρής που είχε πεθάνει από υπερβολική δόση. Το σημερινό όμως δεν πλησίαζε ούτε κατά διάνοια.

Η Πόλα δε Σιέρο και η Νορένια υπάγονται στη δικαιοδοσία του Σώματος Εθνικής Αστυνομίας. Είναι δύο ήσυχoi οικισμοί, που ανήκουν σε διαφορετικούς δήμους. Η Νορένια είναι μικρότερη και βρίσκεται στο κέντρο της Πόλα δε Σιέρο. Είναι παράξενο, γιατί στον χάρτη μοιάζουν σαν να σχηματίζουν ένα τηγανητό αβγό: η Νορένια είναι ο κρόκος και η Πόλα δε Σιέρο το ασπράδι.

Και οι δύο οικισμοί μαζί είχαν κάτι παραπάνω από πενήντα χιλιάδες κατοίκους. Όσα συνέβαιναν εκτός των ορίων τους ήταν ευθύνη της Πολιτοφυλακής.

Ο Γρανάδος ευχόταν να είχε διαπραχθεί το έγκλημα ένα χιλιόμετρο πιο πέρα και αντί για τον ίδιο να ήταν τώρα ένας λοχίας της Πολιτοφυλακής διπλωμένος στα δύο, πασχίζοντας να μη λιποθυμήσει.

Γενικά η δουλειά του δεν του επιφύλασσε παρόμοιες τρομάρες, πέρα από καμιά κλήση για τσακωμούς ανάμεσα σε μεθυσμένους, για οικογενειακούς καβγάδες, για ειδοποιήσεις για κλοπές στα κτίρια της βιομηχανικής ζώνης και, τα Σαββατοκύριακα, για φασαρίες μεταξύ νεαρών ή για κάνα αιθυλικό κώμα.

Τίποτα τόσο απάνθρωπο όσο αυτό που μόλις είχε αντικρίσει.

Έκλεισε τα μάτια φέρνοντας στο μυαλό του τη σκηνή. Το σώμα του αναρίγησε.

Έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού του ένα μαντίλι και σκούπισε το πρόσωπό του.

Κοίταξε τη γυναίκα. Καθόταν σ' ένα φορείο, τυλιγμένη με μια κουβέρτα. Το παραϊατρικό προσωπικό της είχε δώσει ένα ηρεμιστικό και, παρόλο που συνέχιζε να κλαίει με αναφιλητά, τώρα ήταν εμφανώς πιο ήρεμη. Ήταν ακόμα ξυπόλυτη. Τα παπούτσια της είχαν βρεθεί σε απόσταση μερικών μέτρων από το σώμα, με αποτέλεσμα να αποτελούν τώρα αποδεικτικό στοιχείο. Το όνομά της ήταν Γουαδαλούπε Ολιβείρα και εργαζόταν στο Λα Παράδα, το πιο γνωστό πορνείο της περιοχής, που βρισκόταν στη βιομηχανική ζώνη. Αυτά ήταν όλα κι όλα όσα κατάφεραν να της αποσπάσουν.

Τα μέλη της Δικαστικής Αστυνομίας δεν της είχαν πάρει

ακόμα κατάθεση. Είχαν αποφασίσει να περιμένουν πρώτα την επίδραση του ηρεμιστικού.

Ο Αλμπέρτο προχώρησε προς την ταινία σήμανσης.

Όλη εκείνη η περιοχή φωτιζόταν από τέσσερις δυνατές λάμπες αλογόνου, στερεωμένες πάνω σε τρίποδα, οι οποίες προσέδιδαν στη σκηνή έναν τόνο που ταίριαζε περισσότερο σε πανηγύρι ή ποδοσφαιρικό αγώνα παρά σε έγκλημα.

Τρεις αστυνομικοί ντυμένοι με άσπρες πλαστικές στολές και προστατευτικά ποδονάρια σήκωναν τώρα ένα δίχτυ σημειώνοντας προσεκτικά με μαρκαδόρους τα αποδεικτικά στοιχεία, ενώ ένας άλλος φωτογράφιζε κάθε τεκμήριο, μικρό ή μεγάλο, προτού το τοποθετήσει στη σακούλα πειστηρίων. Ένας πέμπτος αστυνομικός, εφοδιασμένος με ένα ειδικό μηχάνημα, έπαιρνε ορολογικά δείγματα. Επικρατούσε σιωπή. Μόλις που μιλούσαν μεταξύ τους. Κυριαρχούσε η ανάγκη να μην τους ξεφύγει ούτε ένα μόριο σκόνης που δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί.

Η περιοχή ήταν αρκετά μεγάλη. Παρ' όλ' αυτά, ο δρόμος είχε γεμίσει με αριθμούς ευρημάτων και κίτρινα αναγνωριστικά καρτελάκια. Ο Αλμπέρτο σκέφτηκε πως έμοιαζαν με ψίχουλα ψωμιού που είχε αφήσει πίσω του το ζώο που είχε αφαιρέσει τη ζωή εκείνου του δύσμοιρου.

Άκουσε από μακριά τη φωνή της δικαστίνας, που τον έβγαλε απ' τις σκέψεις του. Τη γνώριζε. Την έλεγαν Ντολώρας Ρεκένα. Είχαν διασταυρωθεί μερικές φορές στο δικαστήριο. Οι φήμες την ήθελαν ακλόνητη στις αποφάσεις της και σκληρή όταν το απαιτούσε η περίπτωση. Τη συμπαθούσε. Ήταν μια γυναίκα μάλλον αφρατούλα, με ευχάριστο πρόσωπο και αβίαστο χαμόγελο.

«Αστυφύλακα! Πρέπει να αποκλειστεί η είσοδος στη

βιομηχανική ζώνη. Σε μια δυο ώρες το μέρος θα γεμίσει με φορτηγά και κόσμο και όλα δείχνουν ότι βρισκόμαστε στον τόπο του εγκλήματος. Πρέπει να τον προστατεύσουμε μέχρι να ολοκληρωθεί η περισυλλογή των τεκμηρίων».

«Μάλιστα, κυρία δικαστά».

Ο αστυνομικός στον οποίο είχε απευθυνθεί προχώρησε προς τον παράλληλο δρόμο. Ήταν μια μικρή βιομηχανική ζώνη σε σχήμα U. Υπήρχαν δύο βασικές λεωφόροι με ισάριθμες εισόδους από τον κεντρικό αυτοκινητόδρομο, που κατέληγαν σε έναν τοίχο από κυβόλιθους, ο οποίος με τη σειρά του περιέκλειε το κτίριο του πορνείου Λα Παράδα. Τέσσερις μικρότεροι δρόμοι τις διέσχιζαν κάθετα. Συνολικά η περιοχή αποτελούνταν περίπου από είκοσι κτίρια αφιερωμένα, σχεδόν εξολοκλήρου, στη βιομηχανία επεξεργασίας κρέατος, με εξαίρεση ένα συνεργείο και ένα βενζινάδικο, που ήταν κλειστό εδώ και κάνα δυο χρόνια.

Η δικαστίνα επικεντρώθηκε πάλι σε όσα της έλεγε ο ιατροδικαστής, ένας λιπόσαρκος άνθρωπος με σκληρά χαρακτηριστικά, που ήταν ακόμα γονατισμένος δίπλα στο πτώμα.

«Από τη θερμοκρασία του σώματος θα έλεγα πως πέθανε γύρω στα μεσάνυχτα. Αλλά θα μπορέσω να μιλήσω πιο συγκεκριμένα όταν τον εξετάσω στο εργαστήριο».

«Τον σκότωσαν εδώ;» ρώτησε η δικαστίνα.

«Έτσι δείχνουν όλα. Το αίμα είναι πάρα πολύ και δεν υπάρχουν σημάδια ότι τον μετακίνησαν».

Γύρισε το σώμα στο πλάι και εξέτασε το κεφάλι.

«Έχει έναν μώλωπα στη βάση του κρανίου», επεσήμανε δείχνοντας κάτι που έμοιαζε με μικρό συνθλιπτικό τραύμα στον αυχένα.

«Τον χτύπησαν κιόλας;»

«Ναι. Μάλλον πρώτα τον χτύπησαν και μετά τον ευνούχισαν».

Η Ντολόρες Ρεκένα σήκωσε τα φρύδια και κάθισε στις φτέρνες της για να έρθει στο ύψος του γιατρού.

«Ο ακρωτηριασμός έγινε *post mortem*;»

«Όχι. Όταν του έκοψαν τα γεννητικά όργανα, η καρδιά αυτού του ανθρώπου χτυπούσε ακόμα. Ήταν ζωντανός. Θέλω να πιστεύω αναισθητός, αλλά, εν πάση περιπτώσει, πέθανε από αιμορραγία μέσα σε λίγα λεπτά. Υπέστη αιμορραγικό σοκ».

«Έβγαλαν πάνω του τα απωθημένα τους».

«Ναι... Φυσικά όποιος του το έκανε αυτό τον μισούσε, και μάλιστα πολύ».

«Η στάση του σώματος, ο τρόπος με τον οποίο το άφησαν εκτεθειμένο, με τα γεννητικά όργανα στο στόμα... Αυτός που το έκανε είναι σαν να ήθελε ν' αφήσει ένα μήνυμα».

Ο γιατρός σηκώθηκε και έβγαλε τα γάντια νιτριλίου.

«Φίλη μου, φοβάμαι πως έχεις στα χέρια σου μια περίπλοκη υπόθεση. Θα ξεκινήσω πρωί πρωί τη νεκροψία».

Κοίταξε το ρολόι του και έτριψε τα μάτια του.

«Ή μάλλον σε κανένα δώρο. Θα προσπαθήσω να σου στείλω την έκθεση νεκροψίας σήμερα το απόγευμα. Το αργότερο αύριο».

Η Ντολόρες Ρεκένα του έσφιξε το χέρι αποχαιρετώντας τον και προχώρησε προς το ασθενοφόρο, όπου η Γουαδαλούπε περίμενε συντετριμμένη να της πάρουν κατάθεση.